

Ririro

Droom van een zomernacht

Hermia en Lysander waren geliefden; maar Hermia's vader wilde dat ze met een andere man trouwde, Demetrius genaamd.

In Athene, waar ze woonden, was er een kwade wet, waardoor elk meisje dat weigerde te trouwen volgens de wensen van haar vader, ter dood kon worden gebracht. Hermia's vader was zo boos op haar omdat ze weigerde te doen wat hij wilde, dat hij haar voor de hertog van Athene bracht om te vragen of ze mocht worden gedood, als ze hem weigerde te gehoorzamen. De hertog gaf haar vier dagen om erover na te denken, en als ze aan het einde van die tijd nog steeds weigerde met Demetrius te trouwen, zou ze moeten sterven.

Lysander was natuurlijk bijna gek van verdriet, en het leek hem het beste dat Hermia wegliep naar het huis van zijn tante op een plek buiten het bereik van die wrede wet te zijn; en daar zou hij naar haar toe komen en met haar trouwen. Maar voordat ze vertrok, vertelde ze haar vriendin Helena wat ze ging doen.

Helena was Demetrius' vriendin geweest lang voordat er aan zijn huwelijk met Hermia werd gedacht, en omdat ze erg dom was, zoals alle jaloeerse mensen, kon ze niet inzien dat het niet de schuld van de arme Hermia was dat Demetrius met haar wilde trouwen in plaats van met zijn eigen vriendin. Ze wist dat als ze Demetrius vertelde dat Hermia naar het bos buiten Athene ging, hij haar zou volgen, "en ik kan hem volgen, en ik zal hem tenminste zien", zei ze bij zichzelf. Dus ging ze naar hem toe en verraadde het geheim van haar vriendin.

Dit bos waar Lysander Hermia zou ontmoeten en waar de andere twee hadden besloten hen te volgen, was vol feeën, zoals de meeste bossen, als je maar ogen had om ze te zien, en in dit bos waren deze nacht de Koning en koningin van de feeën, Oberon en Titania. Nu zijn feeën heel wijze mensen, maar zo nu en dan kunnen ze net zo dwaas zijn als sterfelijke mensen. Oberon en Titania, die net zo gelukkig waren als de dagen lang waren, hadden al hun vreugde vergooid in een dwaze ruzie. Ze zeiden onaangename dingen tegen elkaar, en scholden elkaar zo vreselijk uit dat al hun kleine feeënvollers, uit angst, in eikel hoedjes kropen om zich te verbergen.

Dus in plaats van één vrolijk hof te houden en de hele nacht te dansen in het maanlicht, zoals feeën doen, dwaalde de koning met zijn bedienden door het ene deel van het bos, terwijl de koningin met het hare in een ander deel bleef. En de oorzaak van al deze problemen was een kleine Indiase jongen die Titania als een van haar volgelingen had beschouwd. Oberon wilde dat het kind hem zou volgen en een van zijn feeënriders zou worden; maar de koningin wilde hem niet opgeven.

Deze nacht ontmoetten de koning en koningin van de feeën elkaar op een bemoste, maanverlichte open plek.

"Onder ongelukkige omstandigheden ontmoeten we elkaar bij maanlicht, trotse Titania," zei de koning.

"Wat! Jaloers, Oberon?" antwoordde de koningin. "Je verpest alles met je ruzies. Kom, feeën, laten we weggaan. Ik ben nu geen vrienden met hem."

"Het is aan jou om de ruzie bij te leggen," zei de koning. "Geef me die kleine Indiase jongen, en ik zal weer je nederige dienaar en aanbieder zijn."

"Zet dat maar uit je hoofd", zei de koningin. "Zelfs met al je geld koop je die jongen niet van mij. Kom, feeën." En ze liep weg.

"Nou, ga je gang," zei Oberon. "Maar ik zal je wreken voordat je dit bos verlaat."

Toen riep Oberon zijn favoriete fee, Puck. Puck was de geest van kattenkwaad. Hij glipte de zuivelfabrieken binnen en nam de room weg, stapte in de karn zodat de boter niet zou komen, maakte het bier zuur, leidde mensen op donkere nachten de verkeerde kant op en lachte dan om hen, tuimelde de krukken van mensen onder hen vandaan als ze gingen zitten, en gooide hun bier over hun kin heen als ze gingen drinken.

"Nu," zei Oberon tegen deze kleine fee, "haal me de bloem genaamd Liefde-in-luiheid. Het sap van dat paarse bloempje dat op de ogen van hen die slapen ligt, zal hen, als ze wakker

worden, het eerste doen liefhebben dat ze zien. Ik zal wat van het sap van die bloem op de ogen van mijn Titania doen, en als ze wakker wordt, zal ze liefhebben wat ze het eerste ziet, of het nu een leeuw, een beer, een wolf of een stier is, of een bemoeizuchtige aap, of een bezige aap."

Terwijl Puck weg was, liep Demetrius door de open plek, gevolgd door de arme Helena, die vertelde hoe ze van hem hield en herinnerde hem aan al zijn beloften, en hij zei tegen haar dat hij niet van haar kon houden, en dat zijn beloften niets waard waren. Oberon had medelijden met de arme Helena, en toen Puck terugkwam met de bloem, beval hij hem Demetrius te volgen en wat van het sap op zijn ogen te doen, zodat hij van Helena zou houden als hij wakker werd en naar haar keek, net zoveel als zij van hem hield. Dus ging Puck op weg en dwalend door het bos vond hij niet Demetrius, maar Lysander, op wiens ogen hij het sap deed; maar toen Lysander wakker werd, zag hij niet zijn eigen Hermia, maar Helena, die door het bos liep op zoek naar de wrede Demetrius; en direct zag hij haar, hij hield van haar en verliet Hermia, in de ban van de paarse bloem.

Toen Hermia wakker werd, was Lysander verdwenen en ze dwaalde door het bos om hem te vinden. Puck ging terug en vertelde Oberon wat hij had gedaan, en Oberon ontdekte al snel dat hij een fout had gemaakt, en ging op zoek naar Demetrius, en nadat hij hem had gevonden, deed hij wat van het sap op zijn ogen. En het eerste wat Demetrius zag toen hij wakker werd, was ook Helena. Dus nu volgden Demetrius en Lysander haar allebei door het bos, en het was Hermia's beurt om haar minnaar in wanhoop te volgen, zoals Helena eerder had gedaan. Helena en Hermia kregen ruzie, en Demetrius en Lysander gingen vechten. Oberon vond het erg jammer om te zien dat zijn vriendelijke plan om deze minnaars te helpen zo slecht afliep. Dus hij zei tegen Puck...

"Deze twee jonge mannen gaan vechten. Je moet de nacht met hangende mist overhangen en ze zo op een dwaalspoor brengen dat de een de ander nooit zal vinden. Als ze moe zijn, vallen ze in slaap. Laat dan dit andere kruid op Lysanders ogen vallen. Dat zal hem zijn oude zicht en zijn oude liefde geven. Dan zal elke man de dame hebben die van hem houdt, en ze zullen allemaal denken dat dit slechts een midzomernachtdroom is geweest. Als dit gedaan is, komt alles goed met hen."

Dus ging Puck en deed wat hem was opgedragen, en toen de twee in slaap waren gevallen zonder elkaar te ontmoeten, goot Puck het sap in Lysanders ogen en zei:

"Wanneer je wakker wordt, komt er ware verrukking in de aanblik van je oog wanneer je Hemia ziet: jij met haar, alles zo zoet. En zo gaat alles goed."

Ondertussen vond Oberon Titania slapend op een oever waar wilde tijm, viooltjes, en muskusrozen groeiden. Daar sliep Titania altijd een deel van de nacht, gehuld in de geëmailleerde huid van een slang. Oberon boog zich over haar heen en legde het sap op haar ogen en zei:

"Wat jij ziet wanneer je wakker wordt, is ware liefde."

Nu gebeurde het dat toen Titania wakker werd, het eerste wat ze zag een stomme clown was, van een groep acteurs die het bos in waren gekomen om hun stuk te repeteren. Deze clown had Puck ontmoet, die een ezelskop op zijn schouders gezet zodat het leek alsof het daar groeide. Meteen toen Titania wakker werd en dit vreselijke monster zag, zei ze: "Welke engel is dit? Ben je net zo wijs als je mooi bent?"

"Ik ben wijs genoeg ben om mijn weg uit dit bos te vinden, en dat is genoeg voor mij", zei de dwaze clown.

"Verlang niet om het bos uit te gaan," zei Titania. De betovering van het liefdessap werkte goed, en de clown leek haar het mooiste en liefste wezen op de hele aarde. "Ik hou van je," ging ze verder. "Kom met me mee, en ik zal je feeën geven om je te verzorgen."

Dus riep ze vier feeën, wier namen Bloesem, Spinnenweb, Mot en Mosterdzaad waren. "Jullie moeten deze heer dienen," zei de koningin. "Voed hem met abrikozen en dauwbessen, paarse druiven, groene vijgen en moerbeien. Steel honingzakjes voor hem van de hommels, en waaier met de vleugels van geschilderde vlinders de manenstralen uit zijn slapende ogen."

"Dat zal ik doen," zei een van de feeën en de rest volgde en zei: "Dat zullen we doen."

"Ga nu bij me zitten," zei de koningin tegen de clown, "en laat me je lieve wangen strelen, muskusrozen in je glanzende haar steken en je mooie grote oren kussen, mijn zachte vreugde."

"Waar is Bloesem?" vroeg de clown met de ezelskop. Hij gaf niet veel om de genegenheid van de koningin, maar hij was er erg trots feeën hem bedienden. "Ja?" zei Bloesem.

"Kriebel mijn hoofd, Bloesem" zei de clown. "Waar is Spinnenweb?" "Ja?" zei Spinnenweb.

"Dood voor mij," zei de clown, "de rode hommels op de top van de distel daarginds, en breng me de honingzak. Waar is mosterdzaad?"

"Ja?" zei Mosterdzaad.

"Oh, ik wil niets", zei de clown. "Help Bloesem alleen met kriebelen. Ik moet naar de kapper, want ik vind mijn gezicht geweldig harig."

"Wil je iets eten?" zei de feeënkonigin.

"Ik zou graag wat droge haver willen," zei de clown - want zijn ezelskop deed hem verlangen naar ezelsvoer - "en wat hooi."

"Een paar van mijn feeën kunnen noten voor je halen uit het huis van de eekhoorn?" vroeg de koningin.

"Ik heb liever een handvol goede gedroogde erwten" zei de clown. "Maar laat alsjeblieft niemand van je mensen me storen; Ik ga slapen."

"Dan", zei de koningin, "Zal ik je in mijn armen wiegen."

En zo vond toen Oberon langskwam, hij zijn mooie koningin innig omarmd met clown met een ezelskop.

Voordat hij haar van de betovering bevrijdde, haalde hij haar over om hem de kleine Indiase jongen te geven die hij zo graag had willen hebben. Toen kreeg hij medelijden met haar en gooide wat sap van de ontgoochelende bloem in haar mooie ogen; en in een oogwenk zag ze de clown met het ezelskop van wie ze had gehouden, en ze wist hoe dwaas ze was geweest.

Oberon nam het hoofd van de ezel van de clown en liet hem zijn slaap beëindigen met zijn eigen domme hoofd liggend op de tijm en viooltjes.

Zo werd alles weer in orde hersteld. Oberon en Titania hielden meer dan ooit van elkaar. Demetrius dacht aan niemand anders dan aan Helena, en Helena had nooit aan iemand anders gedacht dan aan Demetrius.

Wat Hermia en Lysander betreft, ze waren een geweldig liefdevol stel.

De vier sterfelijke geliefden gingen terug naar Athene en trouwden; en de feeënkonink en -koningin leven vandaag nog gelukkig samen in datzelfde bos.